

ЛЮБЕНЪ КАРАВЕЛОВЪ НА ПЕЧАЛБА

Стойчо Каравела погладя седефенитѣ дрѣжки на двата пицова, опита се да закопчее върху тѣхъ салтамарката си и като не успѣ, напѣха още повече оржието въ широкия поясъ. После грабна ямурлука и излѣзе навънъ. Жена му Неда го последва мълчаливо.

Слугата развеждаше изъ двора три оседлани коня, които пърхаха нетърпеливо. Голѣми дисаги висѣха на седлата.

Стойчо се спрѣ, погледна бледото сутринно небе, по което гаснѣха звездитѣ, и извика на слугата:

— Петко, дай конетѣ! Както сме се запипали, ще ни огрѣе слънцето на прага.

Улови поводитѣ, погали коня по врата и се метна на седлото. Животното направи крачка напредъ. Но другитѣ ездачи още не се качваха.

— Кжде е Любенъ? Защо се бави? Сега пѣкъ него ли ще чакаме?

— Ето ме, тате, — извика петнадесетгодишниятъ синъ на Стойча, — бѣхъ забравилъ тетрадката. Докато я намѣря, забавихъ се.

— Тетрадката! — отвърна ядосано бащата, — да има кжде да драскашъ, какво ти дойде на ума. Да не мислишъ, че за това те вземамъ съ себе си?

— Ами смѣткитѣ кжде ще пиша? — каза Любенъ, като се качваше на коня. — Самъ ще се убедишъ, татко, че ще ни е много нужна.

Стойчо Каравела поклати глава заканително:

— Само да видя, че съ друго се занимавашъ, ще тискжсамъ ушитѣ! Менъ ми трѣбва човѣкъ смѣтки да прави.

Любенъ извади единъ кракъ отъ стремето, за да скочи на земята.

— Забравихъ да се простя съ мама!

— Чакай, — спрѣ го бащата, — може и отъ коня. Да не отиваме на хаджилѣкъ? Хайде, Недо, не бави детето

— На добѣръ пѣтъ! — махна съ ржка стрина Неда.

Любенъ едва успѣ да натисне устни върху сухата ѣ ржка. Когато Любенъ и слугата минаха напредъ, Стойчо Каравела се обърна къмъ жена си:

— Вѣрвамъ скоро да се върнемъ. Пѣкъ ти се заключвай добре! Не пускай много Петка изъ улицитѣ. Ако нѣщо ти потрѣбва, обърни се къмъ чорбаджи Чалѣка. Ха, прощай!

И като смушка съ махмузи коня, излѣзе следъ двамата конници на улицата.

Стрина Неда остана съ скръстени ржце на гърди насрѣдъ двора и съ погледъ изпрати мжжа си и чедото си. Скоро заглѣхна тропотѣтъ на конетѣ по уличния калдарѣмъ. Нѣкъде изджавка куче. Надъ Балкана заплуваха розови облачета. Копривщица отново потъна въ сѣнна дрѣмка...

Любенъ ездѣше до баща си и жадно поемаше прохладния планински въздухъ. Той се радваше, че ще види непознати мѣста, и че ще се наслади на красотитѣ на чудната природа. Погледѣтъ му се мѣташе като птичка отъ високи върхове въ дълбоки до-